

meteen een hartelijke brief van U te ontvangen, waarvoor ik hieronder UEd. nog mijn adres laat weten.

De complimenten aan Mevrouw en dochter, die ik hoop dat 't goedmaken, ik zal daarom 't omgekeerde maar niet eens onderstellen,

blijf ik Uw zeer toegenegen en dankbaren

GEORGE H. BREITNER.

Mijn adres is

Zuidwal 54 bij de Wed. Retering 2 maal bellen.

Zijn financiën kwamen nu ook wat beter op orde. Mesdag riep zijn hulp in bij het maken van het Panorama, wat een uitkomst voor hem was. „Nu ben ik (er) om zoo te zeggen, boven op”, juichte hij. Het schilderij dat van hem op de tentoonstelling hing werd ook verkocht en talrijke connectie's, die hij aanknoopte „waarborgen me ten minste nu voor hongerlijden”.

Nu was hij in staat om aan zijn verplichtingen jegens Van Stolk eenigszins te voldoen. Hij bood hem een van zijn werken aan. „Ik smee U dus,” zoo schreef hij, „om een schilderij van mij te willen aannemen. Als U dat niet deed, zou U me daarmede een groot verdriet aandoen.” Hij noodigt Van Stolk uit om op zijn atelier te komen en zelf een keus te doen en ziet met spanning diens antwoord tegemoet; „'t (is) misschien reeds te laat, maar ik hoop niet, dat ik door mijn stilzwijgen 't zoodanig bij U verkorven zal hebben, dat U dit bewijs van bepaald wezentlijke toegenegenheid niet zou willen aannemen. Uw zeer dankbare vriend G. H. Breitner”.

En daaronder, blijkbaar met eenigen trots op zijn nieuwe woning, „Geschreven op mijn atelier Juffr. Idastraat 16, 12 Augustus 1880”.

Ook in Arti had Breitner in den herfst van 1881 een schilderij hangen, namelijk de Ruiters in de sneeuw, waarvoor hij driehonderd gulden vroeg, maar de verkoop daarvan wilde niet vlotten. Als bewijs van belangstelling kreeg hij alleen een ongeteekenden brief van iemand uit Veenendaal, die beweerde dat er te veel telegraafpalen op stonden en in overweging gaf dit te verbeteren. Breitner zond dezen